

Rose

ฮัสกี้น้ำใจ
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ชื้อโร่ว เขียน
Bou Ptm แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกี้หน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 5

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เป่าปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

...ช่วงห้าปีที่जूหว่านหนึ่งไม่อยู่ ไม่หรรณอ่านตำราทั้งหลายโดยละเอียด
ความจริงในใจรู้สึกพิกลต่อปริศนาการเกิดใหม่ของตนเองร่างๆ

- โรว่เป่าปู่ซือโรว่

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 5

二哈和他的白猫师尊

Rose

โน้ตเครื่องบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 05

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4460-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วัังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ชนี โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขใจ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ฮัสกีหันหน้าไ้กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 5 โมทรานพบว่า เหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นไปแล้วก็ยังสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้อีก ทั้งยังมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้นกับสำนักทรูเฟิงแสนยิ่งใหญ่ ปริศนาต่างๆ จวนเจียนจะถึงเวลาเปิดเผย ที่สำคัญ ผ่านมาครึ่งทางในที่สุดโมทรานก็รู้แล้วว่าความรู้สึกที่มีต่ออาจารย์เรียกว่าอะไร

แล้วเขาจะกล้าบอกให้คู่ว่านหนึ่งรับรู้หรือไม่ ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 5 เรียกได้ว่าเดินทางมาได้ครึ่งทางแล้ว ปริศนาต่างๆ ก็ใกล้จะถูกเปิดเผยเข้าไปทุกที ในเล่มนี้อาจจะนำเสนอเกร็ดความรู้เกี่ยวกับการตั้งชื่อต่างๆ ในที่สุดเราก็จะได้เห็นอาวุธชิ้นที่สามของฉู่หว่านหนึ่งกันแล้ว ซึ่งการตั้งชื่ออาวุธทั้งสามของฉู่หว่านหนึ่งมาจากชื่อบทกวีบางส่วนของชวีหยวน คือ “เทียนเวิน” “ไหวซา” “จิวเกอ” ส่วนความสามารถของอาวุธชิ้นสุดท้ายคืออะไร ขออุบไว้ให้ไปลุ้นกันในเล่มนะครับ

นอกจากนี้ยังมีชื่อของผู้อาวุธุ่สามท่านที่มาจากชื่อของระบบจื่อเวย ได้แก่ ทานหลง ซีซา พั่วจวิน แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

วิชาควบั้งของอาจารย์ตีเยี่ยม

จู่หว่านหึง ลังเกตนางจากบนลงล่าง ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่หอเซวียนหยวน ก็รู้สึกว่าสตรีผู้นี้มีรูปโฉมลุ่มเมืองอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อมองใกล้ๆ ก็ยิ่ง ดูชดช้อยดูจโกมุทผุดวารี งามกระจ่างดูจสุริย์ฉายเมฆ เกศเกล้าคำขลับ ดูจไม่อุมู่¹ เวงระยับ งามล้ำเป็นหนึ่งในโลกาโดยแท้ จะเป็นทีพึงใจหนานกงชื่อ ก็ไม่แปลก

ขณะคิดเช่นนี้ก็อดเหลือบมองโม่ทรานเงียบๆ ไม่ได้ อยากรู้ว่าเขาจะมีท่าทีอย่างไร

ไม่คาดว่าพอเหลือบตาขึ้นมอง ก็สบเข้ากับสายตาของอีกฝ่ายพอดี โม่ทรานมิได้มองช่งชิวถงแม้แต่น้อย รวากับที่ยืนอยู่ข้างกายหนานกงชื่อ คืออากาศธาตุ เขาเอาแต่จ้องมาที่ตน ยามเมื่อสายตาสองคู่สบประสาน โม่ทรานก็ส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้

จู่หว่านหึงถูกเขามองจนซาไปหมด แต่ยังดีลีหน้าสงบเยือกเย็น สายตาประสานกับโม่ทรานชั่วขณะ ก่อนจะเป็นไปอย่างเฉยชา

“สนามประลองเซี่ยวเยว่¹ เลี้ยงหมาป่าปีศาจไว้มากมาย ตัวที่ห้าหาญ ที่สุดก็คือหน้าไปจิ้น และมันก็เป็นตัวโปรดของข้าที่สุด”

---

¹ไม้เอโบไน (Ebony) หรือเรียกว่า ไม้ดำ เป็นไม้ที่มีเปลือกนอกสีเหลืองอ่อนอมเทา แกนในเป็นสีน้ำตาลแดงและเปลี่ยนเป็นสีดำเมื่อแก่จัด

หนานกงชื้อพากลุ่มคนเดินไปกลางสนามหญ้าโล่งกว้าง หยิบตีหยกที่เห็นใบไ้วข้างเเวออกมาเป่าเป็นสัญญาณสูงแหลมสามครั้ง หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง ลมปีศาจก็ก่อตัวขึ้นในป่าทึบไกลออกไป ลำแสงขาวโพลนสายหนึ่งพุ่งออกมาจากในป่าดูจสายฟ้าพายุหมุน ชั่วพริบตา หมาป่าปีศาจขนมันวาวกรงเล็บทองตัวหนึ่งก็ทะยานเป็นแนวโค้งกลางอากาศ พร้อมเปล่งเสียงเห่าหอน เบื้องหลังคือแสงตะวันเย็นเยียบ ก่อนจะร่อนลงมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าหนานกงชื้ออย่างมั่นคง

“บรู่ว ๆ!”

หนานกงชื้อเข้าไปลูบลำคอที่มีขนฟูฟ่องของมัน พลังหันมายิ้มเอย่ว่า “ปรมาจารย์ ท่านดูสิ มันโตขนาดนี้แล้ว ตอนที่ท่านจากไปปีนั้นมันยังเป็นลูกหมาน้อยอยู่เลย”

“ตอนที่ข้าจากไป มันตัวสูงเท่าชายฉกรรจ์แล้ว” ฉู่หว่านหนิงเอยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ฮ่า ๆ ๆ เช่นนั้นหรือ ข้าคิดเสมอว่ามันตัวเล็ก เป็นลูกหมาน้อยอยู่ตลอด”

“...”

“ปรมาจารย์ ท่านมาลองชื้อดู”

หนานกงชื้อว่าพาลงเป่าตีอีก เรียกหมาป่าปีศาจสี่ขาวปลอดอีกสองตัวออกมาจากในป่า “ปรมาจารย์ไม่ ท่านก็มาลองดูสักหน่อย”

คนทั้งสามพลิกกายขึ้นหลังหมาป่าปีศาจ หนานกงชื้อกล่าว “จับโซ่คล้องหรือขนคอมันไว้แน่น ๆ ขาหนีบเอาไว้ให้มัน เหมือนกับการขี่ม้า” หลังกล่าวจบ เขาก็ก้มหน้าเอยกับช่งชิวตง “ชิวตง เจ้าชื้อตัวเดียวกับข้า ข้าจะพาเจ้าไป”

เดิมฉู่หว่านหนิงคิดว่าตนชื้อไม่เป็น แต่พอขึ้นคร่อมหลังหมาป่า ลองเดินดูเล็กน้อย ก็รู้สึกว่ามีอะไรยาก ถึงขั้นรู้สึกผ่อนคลายกว่าขี่ม้าทั่วไปมาก เพราะหมาป่าปีศาจมีจิตวิญญาณสูง สามารถสัมผัสถึงจิตใจของผู้ชื้อมันได้อย่างชัดเจน

หนานกงชื้อยิ้ม “เป็นเช่นไร ลองวิ่งดูสักรอบ”

“ที่นี่จะไปไหนก็ได้หรือ”

“ได้ทั้งหมด อุทยานที่เขาด้านหลังกับสนามประลองเซียวเว่ย วังได้ตามสบาย”

โมหรานยิ้ม “นี้จะแข่งกันหรือ”

“ลองดูสักตา” ฉูหว่านหนึ่งเหลือบมองหนานกงชื่อที่พาซ่งชิวถงควบซีบนหลังหมาป่าปีศาจแวมหนึ่ง คิดในใจว่านี่คือโอกาสที่จะเข้าถึงความรู้สึกของคูร์กนี่ จึงตอบรับด้วยความยินดี

หนานกงชื่อยิ้มพลางปลดสร้อยข้อมือศิลาวิญญานเส้นหนึ่งออกมา “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะวิ่งไปยังทะเลสาบกันเฉยียนทางทิศเหนือของอุทยาน จับปลาสี่ปาน²ห้าตัว แล้วกลับมาที่เดิม คนที่กลับมาที่นี่คนแรกถือเป็นผู้ชนะ ได้สร้อยนี้เป็นรางวัล เป็นอย่างไร”

“สร้อยศิลาวิญญานเจ็ดดาว คุณชายหนานกงช่างใจกว้างนัก”

“พันตำลึงทองยากซื้อความสุขซ้ำ” หนานกงชื่อกระซิบสายโซ่คล้องกัมหน้าเอยกับซ่งชิวถง “เจ้านั่งให้มัน อย่าให้ตกลงไป หากเร็วไปก็บอกซ้ำ”

โมหรานเหลือบมองซ่งชิวถง ยิ้มน้อยๆ เอย “เกรงว่าสร้อยข้อมือของคุณชายหนานกงจะได้นำออกมาก่อนแล้ว”

“อ่า ดูถูกซ้ำ ข้าโตมาบนหลังหมาป่า อย่าว่าแต่พาคคนผู้หนึ่งไปด้วยเลย ต่อให้เพิ่มมาอีกคน ก็เป็นเรื่องเล็กน้อย ไปเถอะ ข้าจะนับสาม สองหนึ่ง แล้วเริ่ม

“สาม สอง...หนึ่ง!”

เพ็งลั่นคำ ลำแสงขาวสามสายก็พุ่งฝ่าอากาศออกไปพืบ ๆ ๆ ดูจลุกธนูชนนทะเลวงป่า ย่าหุงหญ้าเว้งว้างไพศาล จับพลันก็กระโจนไปถึงอุทยานล่าสัตว์ หายลับเข้าไปในป่าทึบ

เดิมฉูหว่านหนึ่งยังชะลอความเร็ว ตามอยู่ด้านหลังหนานกงชื่อและซ่งชิวถง ทว่าต่อมาเพราะเสียงกรีดร้องที่ตั้งขึ้นเป็นระยะของซ่งชิวถง ฟังนานเข้าก็รู้สึกเหนื่อยหอบอย่างเลี่ยงไม่ได้ กอปรกับความมอดอ้อนของ

²ปลาเก๋า

แม่มางผู้นี้ทำให้เขาจับไม่ได้จริง ๆ จึงต้องเร่งความเร็วนำหน้าไปอย่างอดมิได้ท่ามกลางเสียงร้องว่า “คุณชาย ท่านช้า ๆ หน่อย” ที่ค่อย ๆ ทิ้งห่างไปทางด้านหลัง ฉูหว่านหนึ่งค่อย ๆ รู้สึกถึงความสุขของหมาป่าปีศาจที่ตนควบขี่ ลัศว์ภูตชนิดนี้เฉลียวฉลาดเป็นที่สุด ถึงขั้นขอเพียงเขาขับปลายนิ้วเล็กน้อย เหน่าไปจึงก็เข้าใจจิตใจเขา ตอบสนองในทันที มีนำเล่าหานางชื่อจิ้งหวงแหนลัศว์เหล่านี้

ลมเหมันต์พัดปะทะใบหน้า ทว่ากลับไม่รู้สึกรหนาว ฉูหว่านหนึ่งแหงนมองแสงตะวันสาดกระจายเป็นเงาฉายพร้อย ทอดยาวสุดลูกหูลูกตาเบื้องหน้า เคลื่อนผ่านไปใต้ฝ่าเท้า เร่งกระชั้นดุจกระแสน้ำเชี่ยวกราก กระทบไหล่ไปไกล เขาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ รู้สึกว่าการควบทะยานเช่นนี้ช่างสะใจยิ่งนัก ดังนั้นจึงกระตุ้นให้เหน่าไปจิ้งหวงตะปึงอย่างบ้าคลั่ง กรงเล็บหมาป่าตะกุกฝุ่นดินคลุ้งตลบ ตะลุมย่าป่าสนหนา

ด้านหลังเขา โมหรานขี่หมาป่าปีศาจกรงเล็บดำตามติดอยู่ตลอดชั่วขณะนั้นในใจฉูหว่านหนึ่งรู้สึกปลอดภัยโปร่งสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

จู่ ๆ เขาก็รู้สึกแน่ใจแล้วว่าในที่สุดตนก็มีอำนาจที่จะมุ่งไปข้างหน้าได้ตามอำเภอใจ ดูเหมือนไม่ว่าตนจะวิ่งไปที่ใด ด้านหลังล้วนมีเสียงฝีเท้านี้ มีคนผู้นี้ติดตามมาเสมอ เสียงฝีเท้าดังก้องไม่ขาด ไม่มีวันแยกจาก

ฉูหว่านหนึ่งมาถึงทะเลสาบگانเจวียนแหบจะในเวลาเดียวกับโมหราน ริวคลิ่นสีเขียวพราวระยับ น้ำในทะเลสาบใสดังคันฉ่อง ปรากฏวิญญูณธาตุน้ำเปี่ยมล้นอย่างยิ่ง เพราะมีกระแสวิญญูณหล่อเลี้ยง ไม้ดอกไม้ผลสองฝั่งทะเลสาบจึงไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ของฤดูกาลที่ผันแปร ต้นล้มยามเหมันต์ยังชุ่มใบ หลังพุ่มใบเขียวแน่นขนัดซ่อนผลสีทองไว้นับไม่ถ้วน กลิ่นหอมหวานสดชื่นของส้มอวลอยู่ในสายลม

ฉูหว่านหนึ่งเหยียบลงบนพื้นอย่างมั่นคง กวาดตามองโดยรอบ “เป็นสถานที่ที่ดี เปี่ยมด้วยปราณวิญญูณ”

โมหรานจูงหมาป่าปีศาจกรงเล็บดำเดินเข้ามา เอ่ยยิ้ม ๆ “หากอาจารย์ชอบ กลับไปเก็บลูกผลไม้มันน้อยอดเขาถือชิงไว้มาก ๆ หนึ่งปีสี่ฤดูกาล

ใช้ปรากฏวิญญูณหล่อเลี้ยง อยากรินเมื่อใดก็เด็ดเอา”

ฉูหว่านหนึ่งแค้นเสียงที่ ไม่พูดอะไร เดินไปริมทะเลสาบ ยกมือเรียกเทียนเวินออกมา

โมหรานเห็นไม่เข้าที่ รีบห้ามไว้ “ท่านจะทำอะไร”

“จับปลา”

“...อาจารย์คงไม่คิดจะเรียกลม ปั่นปลาในทะเลสาบหรอกนะ”

“คิดอะไรของเจ้า” ฉูหว่านหนึ่งถลึงตาใส่เขา สะบัดมือเหวี่ยงแส้สีทองไปบนผิวทะเลสาบ จากนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไปทางทะเลสาบ “พวกเจ้ามีตัวใดที่ใช้ชีวิตจนเบื่อแล้ว ยินยอมติดเบ็ดขึ้นมาบ้าง”

เอ่ยเช่นนี้อยู่สามรอบ ฉูหว่านหนึ่งก็เก็บเทียนเวินกลับมา บนใบหิ้วทองวิบวับ มีปลาอ้วนหลายตัวเหลือกตาอ้าปากพะงาบๆ มองท้องฟ้าอย่างเบื่อหน่ายชีวิตติดขึ้นมาจริงๆ

ฉูหว่านหนึ่งมองดู แล้วหันไปถามโมหราน “เขาบอกว่าต้องการปลาสื่อปานไซ้หรือไม่”

“อืม”

“...เจ้ารู้หรือไม่ว่าปลาสื่อปานหน้าตาเป็นเช่นไร” ฉูหว่านหนึ่งกล่าวจบ รู้สึกว่าถามเช่นนี้ออกจะอ้อมค้อมไปหน่อย จึงยกเทียนเวินขึ้น ชูปลาที่ติดขึ้นมาเป็นพวงให้โมหรานดู “ในปลาเหล่านี้ มีหรือไม่”

“...ข้าจับให้อาจารย์ดีกว่า”

โมหรานจับปลามาสิบตัว แบ่งใส่ไว้ในถุงเขียนคุณที่คอหมาป่าปีศาจทั้งสอง ฉูหว่านหนึ่งจึงนำปลาที่ “ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว” หลายตัวที่ติดขึ้นมาเมื่อครู่ปล่อยกลับลงน้ำไป พลังเอ่ยอย่างเฉยชา “ชีวิตสั้นนัก ระบายทุกท่านนอนอยู่ต่ออีกสักหน่อย”

ได้ยินเช่นนี้ โมหรานก็รู้สึกว่ารุษผู้นี้ทั้งน่าชื่นและน่ารัก เขาใส่ปลาสื่อปานตัวสุดท้ายลงในถุงเขียนคุณเรียบร้อยแล้ว จึงหันไปเห็นฉูหว่านหนึ่งเดินขึ้นมาจากชายฝั่งทะเลสาบสีเขียว ผิวหน้าเป็นประกายทางด้านหลังอาบรังสีขาวของเขาจนดูอบอุ่นและพร่าเลือน

โมหรานพลันบังเกิดความปรารถนารุนแรง อยากร้าวเข้าไปกอด

ฉู่หว่านหนึ่งไว้ในอ้อมแขน อยากรู้อิดใกล้เขา อยากรู้อิดใกล้เขาอย่างนุ่มนวล ทั้งอยากบดขี้เขาให้แหลกลาญ อยากรู้อิดเขาเข้าไปในสวนส้ม กดเขากับต้นไม้ ยกขาของเขาขึ้น แล้วกระหน่ำรุกรานเขาอย่างป่าเถื่อนไร้ขีดจำกัด

เขามองฉู่หว่านหนึ่งเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ตกใจที่ความใคร่กระหายของตนขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ทั้งแข็งกร้าวเป็นที่สุด ทั้งอ่อนโยนอย่างยิ่ง ...ทั้งหมดล้วนเกิดเพราะท่าน

ความรักเอยความรัก

มิใช่ว่าเป็นเช่นนี้หรือ

แข็งกร้าวร้อนแรง คือสัมผัสสดุดัน ดุจคมมีตร้อนเป็นไฟที่กริดเือนเจ้า

อ่อนโยน คือสัมผัสอ่อนละมุน ดุจธารวสันต์ที่โอบอุ้มเจ้า

“หนานกงซื่อก็จริง ๆ เลย” ฉู่หว่านหนึ่งมิได้สังเกตเห็นแววต้ามืดหม่นสลับใสกระจางของโม่หฺราน เขาเดินมาตรงหน้าโม่หฺราน ส้ารวจงูเงี้ยวคุณที่คอหน้าไปจิน “พาแม่นางมาด้วย รุ่งซ้าหนัก”

“ไม่แน่ว่าอาจกำลังทำอย่างอื่นอยู่”

ในหัวโม่หฺรานเริ่มร้อนนิต ๆ แววตาเหมือนหมาป่าของเขาจ้องล่าคอกขาวเนียนที่เผยออกมาขณะฉู่หว่านหนึ่งก้มศีรษะ ท้องน้อยร้อนวูบ พืมพ้าเสียงหนักออกมาโดยไม่ทันยั้งคิด

ฉู่หว่านหนึ่งชะงักเล็กน้อย “ทำอะไร”

“...” โม่หฺรานได้สติกลับมา รู้ตัวว่าพลั้งปากไป จึงกระแอมแห้ง ๆ ทีหนึ่ง เบือนหน้าหนี “ไม่มีอะไร”

ฉู่หว่านหนึ่งกลับจับความได้ ดวงตาพลันเบิกกว้าง จากนั้นก็หรีล้งฉายแววอันตรายอีกครั้ง ทั้งดูกรุ่นโกรธนิต ๆ “คิดอะไรของเจ้า ขึ้นม้ากลับได้แล้ว!”

โม่หฺรานขยับริมฝีปาก อยากรู้อิดว่า ‘มิใช่ขึ้นม้า เป็นหมาป่าต่างหาก’ แต่เห็นสีหน้าดำทะมึน ใบหูแดงฉานของฉู่หว่านหนึ่งแล้ว จำต้องกลืนคำพูดที่จ้อริมฝีปากลงไป

เขามองฉู่หว่านหนึ่งขึ้นควบขี่หน้าไปจินอย่างคล่องแคล่วชำนาญ

ในใจนึกเสียตายอยู่หลายส่วน ท่วงท่าสง่างาม หล่อเหลาหาใดเปรียบ ทำให้รู้สึกโหยกระหายยิ่งนัก ในใจคิด หากผู้หญิงหนึ่งเป็นคนของข้า ก็คงดี เช่นนั้นข้าจะจับมากระทำให้อ่อนระทวยจนควมมาได้ ขึ้นหลังหมาป่าก็ได้ ได้แต่ขึ้นมานอ้อมอกข้า

โมหรานพลันตื่นตระหนกและรู้สึกผิดบาปกับความคิดเช่นนั้น เขาสะบัดศีรษะโดยไม่รู้ตัว

ท่าทางเช่นนี้ของเขาถูกผู้หญิงหนึ่งเห็นเข้าพอดี “เป็นอะไรไป เหตุใดจึงส่ายหน้า ข้าพูดอะไรผิดหรือ”

“ไม่มีฯ สิ่งทีอาจารย์สั่งสอนล้วนถูกต้อง เป็นข้าที่คิดมากเกินไป”
แต่ไม่ได้กำลังคิดถึงเรื่องไร้สาระของหนานกงซื่อกับซ่งชิวถง
คนที่ข้าคิดคือท่านนั้นแหละ...

จากนั้นโมหรานยังคิดว่า เฮ้อ หากหักขาเหน่าไปจีนได้ก็คงดี เช่นนี้ผู้หญิงหนึ่งก็ไม่มีหมาป่าให้ขี่ ไม่น่าว่าจะจะให้เกียรติ ยินยอมขึ้นหมาป่ากรงเล็บดำของข้า

เขาอยากกอดผู้หญิงหนึ่งอีกครั้งเหลือเกิน เหมือนคนที่กระหายเจียนตาย คิดถึงความหวานล้ำดูจน้ำทิพย์ที่เคยถูกตนย่ำยี...โมหรานคิดฟุ้งเช่นนี้ขณะตามติดผู้หญิงหนึ่ง เมื่อกลับมาถึงสนามประลองเซียวเยร์ ก็เห็นซ่งชิวถงกับหนานกงซื่อรออยู่ที่นั่นแล้ว

ซ่งชิวถงนั่งอยู่บนพื้น ข้อเท้าขวามองดูหยกที่โผล่ออกมาและคราบเลือดที่แท่นที่หมาป่าออกวิ่งไปได้ครึ่งทาง นางลิมที่หนานกงซื่อกำชับว่าต้องเก็บเท้าหนีบขาไว้ให้แน่น ผิวหนังจึงถูกหนามครูดเข้า แม้เป็นเพียงบาดแผลเล็กๆ แต่หนานกงซื่อก็ไม่ละเลย รีบพานางกลับมาพันแผลก่อน

โมหรานเหลือบมองขาของนางแวบหนึ่ง ขาคู่นั้นนับว่างาม แต่เทียบกับผู้หญิงหนึ่งยังห่างไกลกันลิบ ทว่าชาติก่อนตนกลับพึงใจขาของซ่งชิวถง
ตบอดจริง ๆ!

บัดนี้เขารู้สึกว่าผู้หญิงหนึ่งดีไปเสียทุกอย่าง ไม่ว่าจะมองแนวราบก็ดี มองแนวตั้งก็ดี หรือแม้แต่ขนที่ดำที่มักเปล่งประกายเหยียดหยามเย็นชา

คุณั้น เขาล้วนรู้สึกว่ันนั้นคือความหึงทะนง คือบุคลิกลักษณะ จู่หว่านหนิง
ควรรเป็นเช่นนั้น งามล้ำเหลือคณา งามจะตายอยู่แล้ว

งามถึงขั้น ต่อให้ถูกอีกฝ่ายถลิ่งตา ถูกก่นด่า ถูกกลอกตาชาวใส่
ถูกเขาดลิ่งมอง ถูกเขาด่า เขาก็ล้วนรู้สึกชื่นบาน สดใสตั้งต้นท้งอองงาม
นกขมึ้นโบายบิน

“ยอมเต็มพันยอมมกล้ารับความพ่ายแพ้” หนานกงชื่อตรงไปตรงมา
ยิ่งนัก ยื่นสร้อยล้ำค่าให้จู่หว่านหนิง “สิ่งนี้เป็นของปรมาจารย์”

จู่หว่านหนิงมองสร้อยข้อมือ “ศิลาวิญญานเจ็ดดาวหล่อเลี้ยงแก่น
วิญญาน ข้าต้องการจริง ๆ ขอขอบคุณ”

ไม่หรานฟังแล้วไม่สบอารมณ์ พึมพำอยู่ข้าง ๆ “คราวหน้าข้าจะซื้อ
อันที่ดีกว่าให้ท่าน”

“อะไรนะ” จู่หว่านหนิงได้ยินไม่ชัด จึงหันไปมองเขา

ไม่หรานเห็นนัยน์ตาหงส์ของเขาอยู่ใกล้เพียงนั้น ลูกตาสะท้อนใบหน้า
ของตนอย่างชัดเจน เป็นระยะห่างที่ในตาข้ามใจ ความรู้สึกผาดเผื่อนในใจ
จึงจางไปเล็กน้อย

ไม่หรานยิ้ม “ข้าบอกว่า ครั้งหน้าหากเจอที่เหมาะสมกับอาจารย์กว่านี้
จะซื้อกลับมาให้ท่าน”

“ดี”

จู่หว่านหนิงตอบรับอย่างง่ายดาย ทำให้ไม่หรานยิ่งลึงโลดใจ

เขาถึงขั้นเหลือบมองหนานกงชื่อด้วยสายตาอย่างคนใจแคบ ยัง
ประชันขันต่อกับหนานกงชื่ออยู่โดยที่อีกฝ่ายมิได้สนใจ ภูมิใจนักหนา
อยากอดอีกฝ่ายว่า อาจารย์รับของของเจ้า ก็เอ่ยขอบคุณอย่างมีมารยาท
แต่รับของของข้ากลับมิใช่ เจ้าดู เขาเห็นข้ามิใช่คนอื่นคนไกล

จู่หว่านหนิงเอ่ยขึ้นมา “เจ้าอย่าลืมิให้เหล่าป่านอกโบเสีจ ข้าจะ
เอาเงินคืนให้เจ้า”

ไม่หราน “...”

ปลาสื่อปานน้ำจิตลืบตัวถูกนำออกมาจากถุงเขียนคุณ หนานกงชื่อ
พาพวกเขาไปยังกระท่อมไม้เล็ก ๆ ข้างสนามประลอง สำหรับใช้ยามล่าสัตว์

ด้านนอกมีเตาไฟเกาะครบเขม่าดำ หม้อโห่จานซามมีพร้อมสรรพ เพียงแต่กระท่อมไม้ดูเก่ากระดำกระด่าง เทียบกับสนามประลองกว้างใหญ่สวยงามแล้ว เหมือนไม่ได้สร้างขึ้นมาพร้อมกัน

จู่หว่านหนึ่งไล่ปลายนิ้วไปบนรั้วล้อม ก่อนจะหยุดลงที่หน้ามัดเชือกซึ่งผูกไว้บนรั้ว เชือกนั้นผ่านลมฝนมานับไม่ถ้วน มิได้ดูใหม่เอี่ยมเหมือนเมื่อแรกเริ่มนานแล้ว

หนานกงซื้อหีบเครื่องปรุงออกมาจากในกระท่อม เห็นจู่หว่านหนึ่งกำลังมองมัดเชือก จึงยิ้มเอ่ยว่า “นั่นเข้าเป็นคนผูกไว้ในปีที่ปรมาจารย์จากไปแทบจะยุยหมดแล้ว”

จู่หว่านหนึ่งมิได้พูดอะไร เพียงถอนหายใจเบาๆ นั่งลงบนม้านั่งเตี้ยที่แกะจากตอไม้

ตอนที่จู่หว่านหนึ่งรับใช้สำนักทรูเฟิง หนานกงซื้อยังเป็นเด็กน้อยตนมักพาเขามาเดินเล่นที่สนามประลองเขียวเยี่ยวบ่อบ่อยๆ กระท่อมล่าสัตว์หลังนี้ยังคงอยู่มานับตั้งแต่ตอนนั้น

ไม่นานไฟก็ถูกก่อก้อน ปลาสิ้อปานถูกเสียบกิ้งไม้นำไปย่าง น้ำมันปลา มันเอี่ยมไหลหยดดังจู่จ่าจากใต้หนังกรอบเกรียม กลิ่นหอมฉุยกระจายออกมา

หนานกงซื้อแบ่งหกตัวให้หมาป่าปีศาจที่หมอบอยู่ข้างรั้วไม้ อีกลีตัวที่เหลือโรยเกลือแล้วแบ่งกับทุกคน

ช่วงชิงถงกินเพียงไม่กี่คำก็ยื่นปลาย่างให้หนานกงซื้อที่แหะปลาอ้วนตัวหนึ่งหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็ว “ข้ากินไม่ไหวแล้ว คุณชายแบ่งของข้าไปเถิด”

จู่หว่านหนึ่งมองไปทางพวกเขา เห็นหนานกงซื้อรับปลาย่างมา กินตัวที่สองอย่างเปรมปรีดี คิดในใจว่า ช่วงชิงถงผู้นี้ดูแล้วก็ว่าง่ายอ่อนโยนช่างเอาใจใส่ ไม่เหมือนสตรีที่เป็นดอกชิงแดงออกนอกกำแพง^๓ อย่างที่คนลือกันลัคนิด คำซุบซิบนินทาพวกนั้นไม่อาจถือเป็นจริงจังได้จริงๆ

^๓ หมายถึง ภรรยาลักลอบคบชู้

ขณะกำลังคิด ไบบัวไบหนึ่งก็ยื่นมาตรงหน้า เนื้อปลานั่นถูกแกะอย่างดี ก้างปลาล้วนถูกแกะทิ้งไปหมดแล้ว เนื้อขานุ่มยังมีไอร้อนกรุ่น

ฉูหว่านหนึ่งประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อหันไปมองก็เห็นโม่หฺรานกำลังเก็บมีดสั้นสี่เงินที่พกติดตัว พลางเอ่ยยิ้มๆว่า “อาจารย์ กินนี่เถิด”

“เจ้าเอาไบบัวมาจากที่ใด”

“เก็บมาเรื่อยเปื่อยตอนที่จับปลาริมทะเลสาบเมื่อครู่” โม่หฺรานยื่นเนื้อปลาให้เขา “กินตอนร้อนๆ เย็นแล้วจะไม่อร่อย”

ฉูหว่านหนึ่งรับไบบัวมา ในใจหัวน้ไหวเล็กน้อย “ขอบคุณ”

เขาไม่ชอบกินฉูก้างปลาจริงๆ พอเนื้อปลาสื่อปานที่จัดการเรียบร้อยแล้วเข้าไปากก็ละลายทันที ฉูหว่านหนึ่งกินคำแล้วคำเล่าโดยไม่รู้สึกเลี่ยนหลังจากกินหมด ซาที่ต้มไว้เหนือกองไฟก็เดือดพอดี ซึ่งชีวิตงลูกชั้นหยิบกาเหล็กออกจากเตา รินซาใส่ถ้วย ประคองถ้วยชายน้ให้ทุกคน

“ปรมาจารย์ฉู เชิญดื่มซา”

มือเรียวขาวประคองถ้วยกระเบื้องเคลือบสีขาวใบเล็ก ลำแขนราวกับจันทร์ส่องเผยแต่ัมพรหมจรรย์ที่ข้อมือ

ฉูหว่านหนึ่งปล้นนึกถึงตอนประมุขที่หอเชวียนหยวน เจ้าหอเคยบอกว่าบนข้อมือนางถูกหัตถ์ทิพย์ทานหลินแต่ัมชาดพรหมจรรย์เอาไว้ ดูเหมือนจะเป็นจุดนี้ ในเมื่อแต่ัมพรหมจรรย์ยังอยู่ เรื่องที่ซึ่งชีวิตงมีสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับเย่ยว่งซี้ก็ยังคงเป็นคำพูดเหลวไหล

คิดได้เช่นนี้ ฉูหว่านหนึ่งก็คลายใจในที่สุด หนานกงชื่อเป็นคนจิตใจบริสุทธิ์ เหมือนม้าป่าบนทุ่งหญ้า เหมือนหมาป่าเดียวดายที่ทำตามใจตนเอง พยศและกร้าวกระด้าง คนเช่นนี้ ฉูหว่านหนึ่งไม่เกลียดชัง ดังนั้นจึงไม่อยากให้เขาเจอคนไม่ดี

น้ำชาของซึ่งชีวิตงยื่นมาเบื้องหน้าโม่หฺราน โม่หฺรานรับมาแต่มิได้ดื่มวางลงข้างตัว ยิ้มน้อยๆ เอ่ยว่า “แม่งางซึ่ง ซ้ำมีของสิ่งหนึ่งจะให้เจ้า”

อาจารย์ คืบวันแต่งงานในตอนนั้น ความจริงจ้า...

*ไม่ทราบ*ว่าพาลางหยิบสร้อยข้อมือเล็กๆ เส้นหนึ่งออกมา สร้อยนั้นเปล่งประกายแวววาว ร้อยด้วยไข่มุกต่งใหญ่และผลึกซีเทอ¹ แห่งเขาเทพอัคคี เพียงแค่เห็นก็รู้ว่าเป็นของล้ำค่า

“ก่อนหน้านั้นเจ้าเขียนสารมาขอหินผลึกปลาหลิจากข้า เสียตายที่หินก้อนนั้นข้ามอบให้ญาติผู้หนึ่งนำไปหลอมบนตัวดาบแล้ว ข้าเองก็ไม่ได้เตรียมของขวัญอวยพรอื่น จึงซื้อสร้อยเพลิงวาริเส้นนี้มา เจ้าสวมแล้วคงเหมาะพอดี”

“นี่...นี่ล้ำค่าเกินไป เกรงว่าชีวิตจะมีอ اجر...”

“ของขวัญอวยพร ไหนเลยจะมีอ اجر” โมหรานยิ้ม “ทั้งสร้อยเพลิงวาริยังยับยั้งพลังวิญญูณธาตุไฟได้ เพียงแต่เหมาะสมให้สตรีสวมเท่านั้น เจ้าสวมติดตัวไว้ ภายหน้าอยู่เคียงข้างคุณชายหนานกง มากน้อยก็ช่วยบรรเทากระแสวิญญูณของเขาได้ นับว่านำมาใช้ประโยชน์ได้จริง”

ซึ่งชีวิตหันไปมองหนานกงชื่อ อีกฝ่ายพยักหน้ายินยอม นางจึงรับสร้อยมาด้วยสองมือ คารวะอย่างนอบน้อม “ขอบคุณปรมาจารย์โม”

คนทั้งสองดื่มชา สนทนากันอีกสักพัก

ฉู่หว่านหนึ่งเป็นห่วงเรื่องงานมงคลของหนานกงชื่อ จึงกำชับเขา

---

¹ ชื่อของเทพธิดาแห่งดวงอาทิตย์ในเทวดานานจีน

ในช่วงหลายวันนี้ให้ใส่ใจทุกรายละเอียดว่าได้รับการเตรียมการอย่างไรเรียบร้อยหรือไม่ อย่าให้เกิดความวุ่นวายก่อนถึงเวลา

หนานกงซื้อดีมซาสองสามอีกก็หมดด้วย โยนถ้วยเปล่าเล่นในมือ ยิ้มเอ่ยว่า “ปรมาจารย์ไม่ต้องกังวล ข้าคอยตรวจตราทุกคืน ข้าไม่เหมือนเมื่อยังเด็กๆ แล้ว รู้ว่าเรื่องบางอย่างควรต้องใส่ใจ อันที่จริง เมื่อวานพบว่า บนชุดพิธีของชีวิตงฝังไข่มุกขาดไปเม็ดหนึ่ง จึงให้คนไปจัดการทันที”

พอพูดถึงพิธีแต่งงาน ใบหน้าที่พยศดี้อร้นก็มีความขัดเขินขึ้นมาเล็กน้อย

เขาเหลือบมองช่งชีวิตง พลังยิ้มเอ่ยว่า “ถึงเวลาชีวิตงจะต้องงามมากเป็นแน่”

คำพูดนี้เข้าสู่สามีเมื่อชาติก่อนของช่งชีวิตง โม่หวนรินซาให้ตนเอง อีกด้วยอย่างใจลอย เขาเฝ้ารู้ว่าช่งชีวิตงงามเลิศล้ำในปรุพี มีเสน่ห์หาใตปาน แต่นั่นแล้วอย่างไร...

วันบวงสรวงสวรรค์ที่ยอดเขาเซวี่อั้งในปีนั้น ท่าเขียนจวินเข้าพิธีวิวาห์กับหวงโห้วอันดับหนึ่งของโลกบำเพ็ญเพียร คืนวันวิวาห์ เทียนหงส์ส่องสว่าง แต่เขากลับไม่ได้อยู่ในห้องหอ

คืนนั้น เขาดีมไปมาก เทียนแดงพร่าเลือน ม่านเตียงหม่นสลัว เขาเซยไบหน้าแดงชานระคนเอียงอายของเจ้าสาวขึ้นมา จ้องอยู่ครู่หนึ่ง คนเรายามอยู่เบื้องหน้าพิธีสำคัญของชีวิต มักบังเกิดความรู้สึกสะท้อนใจในความเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่ง แม้เป็นท่าเขียนจวิน ก็ไม่มีข้อยกเว้น

เขาพลันรู้สึกว่ามีอะไรจริง สายตาเขาราวกับทะลุผ่านสีแดงเรือแย้ววนเบื้องหน้า ตกกลางท่ามกลางลมหิมะท่วมฟ้าเมื่อหลายปีก่อน

ตอนที่เขาเสื้อผ้าขาดวินท่ามกลางลมหนาว...ตอนที่เขากำลังจะตายเพราะความหิวโหย มีคนเวทนา จึงได้เสียดินน้ำข้าวต้มที่คนผู้นั้นยกมา...ตอนที่เขาเพิ่งมาถึงยอดเขาสี่อั้ง ในใจกระวนกระวายไม่เป็นสุข...ตอนที่เขาเขย่งปลายเท้าหักกิ่งไม้ถึงใต้แสงจันทร์...ตอนที่เขาคุกเข้าเบื้องหน้าคู่ว่านหนิง ถูกแสร้งลิวโบายกาย...

เขาไม่เคยคิดเลยว่า วันหนึ่งตนจะเหยียบย่ำเหล่าผู้ฝึกเขียนขึ้นมา อยู่เหนือไต้หหล้า

“ฟูจิวิน ท่านคิดอะไรอยู่หรือ” ริมฝีปากแดงของนางขยับน้อยๆ แหวดจวบจ้องมา ลมหายใจที่พัดรดออกมาของนางช่างหอมหวานจนเป็น ความฟุ้งเฟ้อ เหมือนเช่นสถานะสูงส่งของเขาในเวลาสั้น

เขาเหมือนได้ครอบครองทุกอย่างแล้ว คนงาม สถานะ อำนาจ...

บัดนี้ยังมีอะไรไม่พอใจอีกเล่า

เขาคิดไม่ออกว่ามีอะไรไม่พอใจ แต่รู้สึกว่างเปล่ายิ่งนัก ทั้งร่างเหมือน ยืนอยู่บนยอดเขาหนาวเหน็บ รอบด้านมีเพียงใบหน้าที่ก้มต่ำ เลื่อนราง ไม่ชัดเจน

เขาเดินผ่านท่ามกลางใบหน้าที่ประจบสอพลอเหล่านั้น คนทั้งผอง สรรเสริญเขา สดุดีเขา ต่างคุกเข่าก้มกราบให้เขา เอาอกเอาใจเขา แต่ละ ใบหน้าล้วนเป็นเงกเดียวกัน

เขาได้ยินเสียงคนกำลังเรียกเขาอย่างเข้ยานชวนหลงใหล น้ำเสียง อ่อนละมุนดุจกลีบหมู่ตาน “ฟูจิวิน...ฟูจิวิน...”

เขารู้สึกสะอิดสะเอียน รู้สึกรังเกียจ อยากพาตัวเองให้หลุดจาก ความเพื่อคั่งคั่งดุจกระแสน้ำนี้ ทว่าน้ำเสียงหวานเลี่ยนนั้นกลืนกินเขาราวกับ ถูกเคลือบด้วยน้ำเชื่อม

เขาพลั้งชั่งชีวิตงออกทันที เจ้าสาวที่ถอดอ้อมด้านทานความหยาบ เลื่อนไม่ได้ ล้มฟูลงบนเตียงมังกรหงส์สีแดงสด เตียนชู่² เงินและทอง ที่ประดับเต็มคิระระลั่นไหว ปิ่นระย้าลั่นระร่ว ท่ามกลางภาพเสมือนฝันของ เพชรนิลจินดา โมหวนรู้สึกว่ทุกสิ่งล้วนบิดเบี้ยว มิใช่ความจริง แสงทอง อร่ามตานั้นราวกับถูกไฟวิญญูณ เทียนแดงสดนั้นก็เหมือนน้ำตาโลหิต

เขารู้สึกขยะแขยงยิ่งนัก...แต่ไม่รู้ว่ากำลังขยะแขยงผู้ใด ช่งชีวิตง? หรือว่าตนเองที่กลายเป็นเช่นนี้

เขาพุ่งออกจากประตูไป

² เครื่องประดับคิระระที่นำขนนกกระเด็นสีฟ้ามาประดับบนโครงที่ขึ้นรูปด้วยเงินชุบทอง และประดับอัญมณีอื่นๆ

ชาติก่อน บนโลกนี้มีน้อยคนนั้ที่รู้ว่า ในคืนวิวาท์ของท่าเขียนจวิน หวงโ้วช่วงชิวถงถูกทิ้งให้เตียวตาย โม่หรานันในชุดหรุหรัสเ้าแดงทองผลั้ก ประตุศาลาหงเหลียน

เขาเดินเข้าไป ผ่านไปครู่หนึ่ง แสงเตียนในศาลามอดดับ สามีที่เพ็ง แต่งใหม่ชองช่วงชิวถงอยู่ข้างโน้นนั้ทั้งคืน

กระทั่งพลบค่ำวันต่อมา เซวียเหิมิงบุกขึ้นยอดเขาสื่อเซิงก่อความ วุ่นวาย โม่หรานจิงผลั้กประตุออกอย่างเกียจคร้าน จัดเสื้อผ้าที่ยุ่งเหยิง เ้านทอดน่องไปที่ตำหนักหน้าด้วยสีหน้าอึมก้าหนด

เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นในศาลาหงเหลียนกันแน่ คนกายนอกเ้าเ้าจู้ ไปได้เลย

...

หลังจากบอกลาพวกหนานกงชื่อ ฉู่หว่านหนิงกับโม่หรานก็กลับไป ที่เรือรับรองที่พวกเขาพักอยู่

จู่ๆ ฉู่หว่านหนิงก็ถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่บงบอกอารมณ์ “เมื่อครู่ หนานกงชื่อบอกว่าช่วงชิวถงงาม เจ้ามองผู้อื่นจนใจลอยทำเ้า”

“ข้าก้าลังคิดถึงยามที่นางสวมชุดวิวาท์”

ฉู่หว่านหนิงผุดความรู้สึกหึงหวงขึ้นมาวบบหนึ่ง เขาสะบัดแขนเสื้อ สีหน้าเยือกเย็นอย่างยิ่ง “อย่าคิดเรื่องเ้าเ้าเหมาะสม ว่าที่เจ้าสาวของผู้อื่น เจ้ามเ้าันใดต้องคิดถึง”

โม่หรานยิ้ม “ใครว่าข้าคิดถึงนาง ข้าก้าลังคิดถึงยามที่นางสวมชุด วิวาท์ก็เท่านั้น ลู้อาจารย์เ้าได้สักนิต”

“...”

เดิมรู้สึกอึดอันนอยากระบายโทสะ จู่ๆ กลับถูกหมาป้าน้อยเลียฝ่ามือ โดยเ้าเ้าหันตั้งตัว

ใบหน้าของฉู่หว่านหนิงเตี้ยวขาวเตี้ยวแดง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยงเ้าย คำพูดที่เข้าทาออกเ้าได้สักคำ สุดท้ายจิงสะบัดแขนเสื้อ “เรื่องเหลวไหล ในแดนมายาของเจ้าภาพเ้า วันหน้าห้ามพูดถึงอีก”

ไม่ทรานทอดถอนใจ มิใช่ข้าอยากพูดถึง เป็นท่านถามข้าต่างหาก
 ข้าไม่เอยากปดท่าน ชมท่านว่างาม ยังถูกท่านดูอีก
 แต่ถูกท่านดู ก็รู้สึกหวนขึ้นยิ่งนัก
 เมื่อคิดว่าเคยเสียท่านไป ก็รู้สึกเพียงว่า ถูกท่านดูตัวอย่างเปี่ยม
 ชีวิตชีวาเช่นนี้ทั้งชีวิต ช่างเหมือนเฝ้าอยู่ในกระปุกน้ำตาล คุ้มท่านหนึ่ง...
 ทำเช่นไรดี ข้าห้ามใจมิให้กระหายท่านไม่ได้

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว อีกวันเดียวก็จะถึงวันมงคลของหนานกงชื่อแล้ว
 ล่านักหรูเฟิงมีอาคันตุกะจากทั่วสารทิศมาพำนักเต็มแล้ว ทั้งเจ้าล่านัก
 และประมุขน้อยจากล่านักใหญ่ ผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรในยุทธภพ ตลอดจน
 พ่อค้าคหบดีที่ไร้พลังวิญญาณ ส่วนผู้ที่ไม่ได้มาล่วงหน้า วันนั้นล้วนรวมกัน
 อยู่หน้าประตูหลัก ร่มกางกันเนื่องแน่น รถม้าวิ่งขวักไขว่ ชายหญิงสวม
 เสื้อผ้าหุหุราทยอยเดินทางมาไม่ขาดสาย แพรพรรณอาคารงดงามระยับ
 บนร่างส่องสะท้อนจับแสงจนถนนในหรูเฟิงราวกับธารดารารอชิงเหอพลิก
 กลับด้าน หมู่ดกริกาคเลื้อนคล้อย

เซวียเหมิงถูกบิดาลากถูถูกั๊งมาตลอดทาง เพื่อพาไปทักทายทำความ
 รู้จักผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรที่อายุไล่เลี่ยกัน

“หวังเซียนจวิน ไม่พบกันนาน ยินดีนัก ยินดีนัก ไ้อ้หยา นี่
 เสี่ยวมันถัวมิใช่หรือ โตถึงเพียงนี้แล้ว มาๆ เซวียเหมิง รีบมาทักทาย
 ท่านลุงหวังของเจ้า”

เซวียเหมิงเดินเข้ามาอย่างอึดออด “สุขสวัสดิ์ลู่หวัง”

เซวียเจิ้งยงตบหัวลูกชายทีหนึ่ง ยิ้มน้อยๆ พลังเอ่ยอย่างเช่นเขี้ยว
 “เป็นท่านลุงหวัง ไม่ใช่ลู่หวัง”

“อ่าๆๆ เหมือนกัน ล้วนเหมือนกัน บุตรรักของสวรรค์รูปโฉม
 หล่อเหลาดังคาด เขาเหมือนท่านมาก เหล่าเซวีย ท่านช่างมีบุญนัก”

ไปๆ มาๆ เซวียเหมิงก็ถูกผลักให้ไปเดินเล่นในสวนดอกไม้กับ
 “เสี่ยวมันถัว” ปีนี้เสี่ยวมันถัวอายุสิบหกปี กำลังอยู่ในวัยแรกแย้ม ทว่า
 กลับค่อนข้างเย็นชาอย่างเห็นได้ชัด หลังจากเดินกับเซวียเหมิงสักพักก็เอ่ยว่า

“เจตนาที่ผู้่อวูลเ่ให้เรออออกมาด้วยกัน คุณชวยเซวียมีเ่เ่ไม่เข้าใจ”

“อืม”

“แต่ข้าขอบอกท่านก่อน เดินเล่นได้ เพียงแต่อุปนิสัยของคุณชวยเซวียไม่ต้องใจข้า ฉะนั้นขอท่านอย่าได้คิดเป็นอื่น”

“อ้อ...หืม?”

เซวียเหมิงตะลึงงัน ฝึเท้าชะงักโดยพลัน สีหน้าดำทะมึน

แม่บุปผาปาน้อยเซ็ดคาง จริตจะก้านถือตัว เหลือบมองเซวียเหมิงอย่างค่อนข้างวางอำนาจ น้ำเสียงเย็นชา “ใจข้ามีผู้ครอบครองแล้ว แม่ท่านมีใจให้ข้า...”

“เจ้าบ้าแล้วกระมัง!” เซวียเหมิงเดือดแล้ว “ข้า?” เขาใช้นิ้วมือชี้ตนเอง สีหน้าตื่นตระหนก “มีใจให้เจ้า?”

“หาไม่แล้วเหตุใดท่านจึงพาข้าเดินมาอย่างที่เปลี่ยว มีใจว่ามีเจตนาเคลือบแฝงหรือ”

“เหตุใดเจ้าไม่บอกว่าสมองเจ้ากลวง!”

เซวียเหมิงระเบิดอารมณ์ทันที โทสะพลุ่งพล่าน ดวงตาลุกโรจน์เอ่ยซ้ำๆ ไม่หยุด “ข้าชอบเจ้า? ข้าชอบเจ้า? ข้า...”

“จะบอกชอบข้าซ้ำๆ หลายรอบเช่นนี้ทำไม เติงฎจื่อ!” เสี่ยวมานถั่วแข็งกร้าวยิ่งนัก กระทีบเท้า เงยหน้า ตบเซวียเหมิงหนึ่งฉาด

เดิมเซวียเหมิงโกรธจนแทบหน้ามีตอยู่แล้ว พอถูกมือน้อยนุ่มน่มนี้ตบอย่างไร้สาเหตุอีก ยิ่งแทบกระอักเลือดออกมา หากมิใช่ยามปกติหวังฟูเหรินอบรมเขาให้สุภาพต่อสตรี เกรงว่าเขาคงจะกดเสี่ยวมานถั่วลงกับพื้นแล้วอัดจนห่วมไปแล้ว

เวลานี้เอง ไกลออกไปมีบุรุษน้อยตาสีอ่อน จมูกโตงเป็นสัน กำลังเดินมา พอเสี่ยวมานถั่วเห็นเขาก็ตกตะลึง จากนั้นก็น้ำตาคลอเบ้า เอ่ยเสียงออกอ้อน “คุณชวยเหมย!” แล้ววิ่งไปหาบุรุษผู้นั้น

บุรุษที่มาคือเหมยหวนเสวีย เขาคิดไม่ถึงว่าตนเดินมาตามทางเปลี่ยวร้างผู้คนเช่นนี้ จะยังพบคนอื่นได้ จึงชะงักไปเล็กน้อย แต่เห็นเสี่ยวมานถั่ววิ่งเข้ามาหาเขา จึงยกมือกางขำยอาคมกลางอากาศ ขวางแม่มางไว้ด้านนอก

แม่นางผู้นั้นไม่ทันตั้งตัว กระแทกกับชายอาคมที่ไหลเวียนด้วยพลังสายฟ้า
อย่างจัง ร้องอุทานออกมา ทรวดลงกับพื้น

เหมยหานเสวี่มิได้คิดพยุนาง เพียงก้มมองนาง พลังมุ่นคิ้ว
“แม่นาง เจ้าจำคนผิดแล้ว”

“จะผิดได้อย่างไร จะผิดได้อย่างไร...ป็นันท่านให้สัญญากับข้าด้วย
ถุงหอมทอง บอกว่าเพียงได้พบข้าก็มีอาจลิมเลื่อน รอข้าอายุสิบแปดแล้ว
ท่านจะมาสู่ขอข้า ท่าน...ท่านลิมไปหมดแล้วหรือ”

เหมยหานเสวี่ “...”

“คุณชายเหมย...”

“เจ้าจำคนผิดแล้วจริง ๆ” เหมยหานเสวี่มิได้มากความอีก เพียง
ส่ายหน้า ทั้งคำพูดนี้ไว้ ก่อนจะเดินผ่านหน้าแม่นางที่น้ำตาคลอผู้นี้ไป

เซวี่ยเหมิงเห็นภาพนี้กับตา รู้สึกทั้งโมโหทั้งสะใจนัก

ที่โมโหคือโมโหไอ้คนเจ้าชู้ประตูดินอย่างเหมยหานเสวี่ ดั่งกางเกง
ขึ้นสวมแล้วก็ไม่รู้จักคน³ ใจจิตใจดำเช่นนี้ มีนาเล่าในเวลาเช่นนี้จึงได้แต่
ต้องเดินมาในที่เปลี่ยว

ที่สะใจเป็นเพราะเขาคิดไม่ถึงว่า ผู้ที่เสียวมานัวชอบกลับเป็นคน
อย่างเหมยหานเสวี่ เหมยหานเสวี่⁴ ผู้นี้ก็เหมือนกับชื่อของเขานั้นละ
ทั้งเจ้าชู้⁵ ทั้งไร้น้ำใจ ได้ยินว่าก่อนเล่นสนุกกับหลังเล่นสนุกกับสตรี ต่างกัน
ราวกับคนละคน เสียวมานัวตกหลุมรักเขา นับเป็นความอัปโชคร้ายแปด
ชาติจริงๆ

เหมยหานเสวี่เดินในใกล้เข้ามาเบื่องหน้าเขา หรีดดวงตาดูจกั้วพลึง
ลืออ่อนมองเขา

เซวี่ยเหมิงคิดในใจ มองอะไร กล้าได้อย่างไรมามองข้าเช่นนี้ ชื่อเสียง
ความเจ้าชู้ของเจ้ากระหน่อนไปทั่วหล้า ชื่อเสียงความน่าเกรงขามของข้า

³ หมายถึง ผู้ชายหลังจากได้ผู้หญิงแล้วก็ปิดความรับผิดชอบ

⁴ แปลว่า ดอกเหมยแฝงทิมะ

⁵ คำว่า “ชวา” ที่แปลว่าดอกไม้ ยังมีความหมายแฝง ใช้ว่าคนเจ้าชู้ หลายใจ โดยมาก
ใช้ว่าผู้ชาย

เห็นที่นิ้วชี้ของเขาสวมแหวนเงินลายกระดองเสียนอยู่ ก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยความตกใจ “เจียงซี?”

เจียงซี เจ้าสำนักกุยเว่ยเยี่ย มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งโลกบำเพ็ญเพียร!

คนผู้นี้อายุไล่เลี่ยกับเซวียเจิ้งยง แต่ด้วยเคล็ดวิชาที่ต่างกัน รูปลักษณ์ของเจียงซีจึงหยุดอยู่เพียงวัยยี่สิบกว่าปี คนผู้นี้ร่ำรวยสูงส่ง รูปลักษณ์สง่างามอย่างยิ่ง เป็นคนโปรดเพียงหนึ่งเดียวของสวรรค์โดยแท้จริง

ตอนงานชุมนุมเขาหลังซาน ในบรรดาสิบเจ้านักมีเพียงเจียงซีที่ไม่ได้เข้าร่วม ตอนนั้นเซวียเหมิงยังคิดอยู่เลยว่า “ไม่รู้ว่าคุณที่ไม่มาร่วมงานผู้นี้มีหน้าตาเป็นเช่นไร วันนี้ได้พบ ช่างองอาจสง่างามยิ่งนัก จึงอดรู้สึกครั่นคร้ามมิได้ จ้องอีกฝ่ายเหมิง

เจียงซีวางบึ้ง เอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “ชื่อของประมุขสำนักให้เจ้าเรียกตรงๆได้? น่าขัน”

เซวียเหมิงได้ยินเช่นนี้ ก็รู้สึกอับอายยิ่งกว่าที่ได้รับจากเหมยทานเสวีย เมื่อครู่เป็นร้อยเท่า ตะคอกทันที “ทำไม แก่แล้วให้คนอื่นเรียกชื่อไม่ได้อีก? ต้องเรียกเจ้าว่าเซียนจวินเจ้านักกระมัง? หนานกงหลิวยังไม่วางมาดเช่นเจ้า!”

“ไร้มารยาท!” เจียงซีเอ่ยเสียงน่าสะพรึง “เจ้าเป็นศิษย์ของผู้ใด?”

“ถือดีอะไรเจ้าถามแล้วจะต้องตอบ ผูลิงค่างกุยเว่ยเยี่ยฟังคำสั่งเจ้าแล้วจะต้องเคารพเจ้าด้วยหรือ ข้าไม่บอกเจ้าหรือ! ข้าว่าเจ้ามันก็แค่...”

“เหมิงเออร์!”

พลันมีเสียงอ่อนนุ่มดังมา เซวียเหมิงหุบปากกลับ เบี่ยงออกจากเจียงซีมองไปทางด้านหลัง

ไม่รู้ว่ามีหวังฟูเหรินมาตั้งแต่เมื่อใด นางคงได้ยินการโต้เถียงไร้มารยาทของเซวียเหมิงเมื่อครู่ ด้วยเหตุนี้สีหน้าจึงค่อนข้างซีดเผือดและร้อนรนอย่างเห็นได้ชัด รีบปราม “เหมิงเออร์ หุบปากเดี๋ยวนี้ เจ้ามานี่ มาอยู่ข้างกายแม่”

เซวียเหมิงยังถลึงตาจ้องเจียงซีอย่างดูร้าย ก่อนจะสละบัดมือเดินไปหาหวังฟูเหริน ก้มหน้าลงอย่างนอบน้อม “ท่านแม่”

เจียงซียืนอยูที่เดมครู่หนึ่ง หันกยมาซ้ๆ หรีตลง ดงตงนคุ่นั้น ทอประกยซ้วรัย

เขมองสองแม่ลูกที่ยืนอยู่ซ้ก่งก่งขวมุงกระเบ็งด่า देंเลียง ลอดไรฟนอย่งเย็นซอ “อ้อ นีก็คอบุตรรกของสวรร์ บุตรชยคนดีของ เซวียเจ้งยง เซวียเหมิงกระม้ง?”

หวังฟูเหริน “...”

ขนตอของเจียงซีส่นไหวครู่หนึ่ง จกนั้กก็ล้บตลง เมือล้มซ้ัน อีกร้ง กยในนคยเววเยะหย่น “สมก่งเบ็นบุตรของเซวียเจ้งยง อบรม ได้ดีจรงๆ”

“เจ้าไม่มีลึทึลอบหลู่พ่อซ้!”

“เหมิงเออร์!” หวังฟูเหรินดั่งเขอไว้ห้นที่ ลกเขอไปด้นหลังตนเอง จกนั้นคอรเวเจียงซีด้วยลึหน้าซ้ดเผือด “เซวียเหมิงบุตรซ้ เอแต่ใจ จนเคย ขอเจ้าสำนักเจียงโปรตอย๋ได้ถือสอ”

“เฮอเอ เจ้าสำนักเจียง...” เจียงซีพ่นค่านี้ออกมอรอวกบอสรพิษ จกนั้นเจ้งเอ่ยซ้ๆ “ซ้งเถิด ถ็งอย่งไรในกยเขกก็มีเล็ดของท่นผู้เบ็น คิษย์พีหญิงอยู่คร้งหนึ่ง น้บตมอวูโสแล้ว ซ้กัเรียกเขเบ็นหลนชยได้...”

“ไครอยกเบ็นหลนเจ้า! ไม่รู้จ้กดูหน้าตอซ้รัวซ้เหร์ของตนเองเลียงบ้ง ไปสหัวไปซะ!”

“เหมิงเออร์...”

เจียงซีหัวเรอะอย่งเย็นซอ จ้องเซวียเหมิงครู่หนึ่ง กอนจะค่อยๆ เลือนสยตอไปจับที่บหน้าหวังฟูเหริน หวังฟูเหรินหลบตลง “เจ้าสำนัก โปรตอย๋ล้อเล่น ซ้่น้อยมิใช่คิษย์ของกูเยร์เยียแล้ว ไทนเลยจะย้งน้บ อวูโสกับเจ้าสำนักได้อีก”

“...ประเสริฐ” เจียงซีพยักหน้า น้าเลียงเย็นซอ “ประเสริฐ ประเสริฐ ย้ง วันนั้ได้พบสหายเกกักบุตรของสหายเกก ทำให้ซ้ได้เบ็ดหูเบ็ดตอเท้ๆ ไม่รู้สถนที่ส้กปรกอย่งยอดเขลือเซ็งเลียงคนเซ่นไร ตอกอวีหลน^๑ ขว

^๑ดอกแหมกโนเลีย

งาม ๆ ถึงได้แปดเบื่อนดินโคลนไปด้วย”

“เจียงซี! ไอบัดชอบ ชินยังปากดีอีก! ข้าจะฉีกปากเจ้า!”

เซวียเหมิงได้ยินคนผู้นี้ลบหลู่มารดาตนต่อหน้า โลหิตก็พุ่งขึ้นศีรษะทันที เตรียมกระโจนเข้าไปโดยไม่สนสิ่งใด หวังพู่เหรินจนปัญญาจะร้องเขาไว้ ขณะเห็นว่าสถานการณ์เกินควบคุม พลันได้ยินเสียงดังสนั่นกลางท้องฟ้า ดอกไม้ไฟสว่างไสวระเบิดดังปัง เสียงฆ้องและกลองดังกระหึ่มเจ้าหน้าที่กองพิธีการของสำนักหฺรูเฟิงใช้คาถาขยายเสียงถ่ายทอดคำพูดไปทั่วเจ็ดสิบสองเมือง

“งานเลี้ยงรับขวัญร้อยสกุล จัดขึ้นที่ตำหนักซื่อเล่อ ยามระกา ยินดีต้อนรับแขกผู้สูงศักดิ์ทุกท่าน...”

เจียงซีมองเหลือบเซวียเหมิงอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง สะบัดแขนเลื้อยหันกายจากไปอย่างซุนเคื่อง

อาจารย์ตี๋มสุรามงคล

สำนักใหญ่มีงานมงคล เลี้ยงฉลองติดต่อกันสามวัน วันแรกคืองานเลี้ยงรับขวัญ จัดขึ้นในคืนก่อนวันวิวาห์ ชื่อตรงตามความหมายคือต้อนรับอาคันตุกะทุกท่านที่มาร่วมงาน แต่ในคืนนี้ความคึกคักที่สุดกลับมีได้อยู่ในวงสุรา แต่อยู่ที่อุทยานล่าสัตว์ ตามธรรมเนียมแล้ว พลบค่ำวันนี้ ก่อนที่ตะวันจะลับเหลี่ยมเขา จะมีผู้อาวุโสที่คุณธรรมสูงส่งคนหนึ่งปล่อยกวางภูตที่ผูกผ้าไหมแดงสามตัวเข้าไปในอุทยาน จากนั้นให้บิดาของเจ้าบ่าวเลือกชายหญิงที่ยังไม่แต่งงานมายี่สิบสองคน ให้คนที่ได้รับเลือกเหล่านี้ออกไปล่ากวางภูตในอุทยาน

กวางภูตสามตัว ผู้ที่ล่าได้ตัวหนึ่ง จะได้รางวัลลิปล้านตำลึงทอง นี่คือความสนุกที่สำนักกรวยลั่นฟ้าอย่างสำนักหฺรูเฟิงและกุยเว่ยเยี่ยนนิยมเล่น

จากตำหนักชื่อเล่อมองลงไปเบื้องล่าง เห็นอุทยานล่าสัตว์อยู่ไม่ไกล อาบย้อมได้แสงสายัณห์

เหล่าอาคันตุกะทยอยกันมาแสดงความยินดีต่อหนานกงหลิว ไม่ว่าผู้มาสูงต่ำรายจน หนานกงหลิวล้วนตอบรับอย่างสุภาพ และเชื้อเชิญเข้างานเลี้ยงที่ละคน ยุ่งวุ่นวายอยู่ครึ่งชั่วยาม แยกทั้งหมดก็เข้านั่งประจำที่เรียบร้อย เมื่อเสียงระฆังจากหอสังคีตดังขึ้น งานเลี้ยงราตรีก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ไม่รู้ว่ามีเจ้าสำนักหนานกงจะเลือกใครลงไปล่ากวางในอุทยาน”

“บอกว่าจะจับสลากมิใช่หรือ ข้าว่านะ ผู้ที่ถูกเลือกขึ้นมาล้วนโชคดี พวกท่านลองคิดดู ผู้ที่ล่ากวางได้ จะได้รับรางวัลสิบล้านตำลึงทอง ผู้ที่ล่ากวางไม่ได้ ก็ได้สัตว์ภูตหรือสัตว์วิญญานหรือผลไม้เขียนอื่น ๆ ที่ได้จากในป่า บนโลกนี้ไหนเลยจะยังมีเรื่องที่ดีไปกว่านี้อีก”

ขณะกำลังพูดคุยกันอย่างคึกคัก ประตูต่าหนักพลันเปิดออก หนานกงชื้อกับซ่งชิวถงเดินขึ้นบันไดมาพร้อมกัน บุรุษหล่อสตรีงาม แดงและทองสอดประสาน สองคนจับจูงมือกันมาที่เบื้องหน้าเจ้าสำนัก

หนานกงหลิวลุกขึ้นยืน ยิ้มพลาญพยับหน้า เอ่ยเสียงกังวาน “แขกผู้สูงศักดิ์ทุกท่านมาจากทั่วสารทิศ ทั้งสำนักเขียนใหญ่และแต่ละอาศรมมาเยือนสำนักหฺรู่เฟิง เพื่อร่วมฉลองงานมงคลของบุตรช้าน้อยทั้งที่มีภารกิจวุ่นวาย นับเป็นโชคอันยิ่งใหญ่ของช้าน้อยโดยแท้”

อาคันตุกะที่ด้านล่างเอ่ย “เจ้าสำนักเกรงใจแล้ว”

“ประมุขน้อยกับพู่เหรินน้อยเปรียบดั่งกิ่งทองใบหยก เป็นคู่สร้างคู่สมที่หาได้ยากนัก”

“ใช่แล้ว ๆ”

คำประจบเหล่านี้แทบจะเหมือนกับที่เหล่าผู้ก้มกราบพูดในงานมงคลของโม่หฺรานเมื่อชาติที่แล้ว โม่หฺรานฟังอย่างเบื่อหน่ายอยู่ลึกลับก็สอดสายสายตาท่ามกลางฝูงชน ไม่นานก็หาเยี้ยวซึ่งหนึ่งนั่งอยู่ข้างกายผู้อาวุโสชวงหลินพบ

เยี้ยวซึ่งนั่งหลุบตา ยังคงแต่งกายเรียบง่าย กำลังก้มหน้าก้มตากินอาหารในซามต่น ไม่ได้เงยหน้ามองหนานกงชื้อแม้แต่น้อย

สีหน้าท่าทีของเขาล้วนเหมือนปกติ ถึงขั้นสงบนิ่งยิ่งกว่าปกติ อาจเพราะที่แล้วมาผ่านความยากลำบากในชีวิตมากมาย ฉะนั้นคนเช่นนี้จึงกระจ่างดีว่าตนไว้กำลังต่อสู้กับโชคชะตา โม่หฺรานมองเขา พลันนึกถึงโคมเจตีย์ดวงหนึ่งที่ตนชอบยิ่งนักในวัยเยาว์ ชายอยู่ในตลาดกลางคืน

โคมนั้นทำได้วิจิตรยิ่งนัก ลายกระเบื้องหลังคาทุกแผ่นวาดออกมาอย่างละเอียด ทว่าราคาที่ศิลปินชราเรียกมิใช่น้อย ฉะนั้นแม้โคมไฟนั้นจะดีเลิศ แต่กลับขายไม่ออก โม่หฺรานยอมไม่มีปัญญาซื้อได้เช่นกัน แต่เขา

มักจะรอให้ตลาดกลางคืนเปิด เพื่อวิ่งไปดูข้างแฉงแทบทุกคืน เภาโคมเจดีย์ ทอประกายวูบไหว แสงเรืองรองงดงามส่องจับนัยน์ตาดำลึบของเด็กน้อย

กระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง มีชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่ง เลื้อยผ้าอาภรณ์ งามวิจิตร หญิงสาวเห็นโคมเจดีย์นี้ก็ต้องใจ เพียงเอ่ยว่าชอบด้วยน้ำเสียง ออดอ้อน บุรุษข้างกายก็ควักเงินซื้อโคมดวงนั้นให้ทันที

โคมเจดีย์ถูกนำไปแล้ว โม่หรานแห่งนั้นหันมองศิลปะป็นชราพลดโคมนั้น ลงจากชั้นที่แขวนมันไว้มานาน ประคองโคมยื่นให้หญิงสาวผู้นั้น แสงโคม ส่องจับใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความโหยหาของโม่หราน ก่อนจะเลื่อนหายไป ที่สุดถนนในตลาดกลางคืนพร้อมกับคู่รักคู่นั้น

ตอนนั้นโม่หรานเป็นทุกข์ยิ่งนัก แต่ก็สงบลงอย่างว่าง่าย

เขาในตอนนั้นเหมือนกับเยื้องซีในตอนนี ชั่วขณะแรกที่เห็นโคมเจดีย์ ก็รู้ว่าสิ่งล้ำค่าเช่นนี้ถูกกำหนดให้ไม่มีทางเป็นของตน ความจริงแล้ว ขณะที่ถูกแสงโคมเจดีย์สาดส่องลงมาในแต่ละคืน ในใจล้วนผูกพันว่าวันนี้ต้องสูญเสียแสงสว่างดวงนี้ไปนับครั้งไม่ถ้วน

มิใช่ไม่ยึดติดแล้วจะปล่อยวางได้

แต่เพราะรู้แจ่มแจ้งแต่แรกเริ่มว่าบถลงเอยจะเป็นเช่นไร ฉะนั้น แต่ไหนแต่ไรมาจึงไม่เคยกล้าหยิบขึ้นมา

“มาๆๆ จับสลาก จับสลาก...” บ่าวชราที่คอยจัดแจงเรื่องในสำนัก หรูเฟิงอุ่มเหอ¹ ล่าริตใบใหญ่ลายพฤษชาเดินมายังเบื้องหน้าบัลลังก์ประมุข ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม หุนเหอไว้เหนือศีรษะ เอ่ยกับหนานกงหลิว “เจ้าสำนัก ได้ฤกษ์มงคลแล้ว เชิญเจ้าสำนักจับสลาก!”

“ประเสริฐ! มา! เจ้าสำนักหนานกง มาจับสักอันหนึ่ง!”

หนานกงหลิวยิ้ม “เช่นนั้นข้าน้อยเคารพมิสู้ปฏิบัติตาม จับสลาก รายชื่อยี่สิบสองคน เหล่าผู้กล้ารุ่นเยาว์ที่ถูกสุ่มรายชื่อได้ โปรดให้เกียรติ เข้าร่วมการล่ากวางภูตยามราตรี หากมีผู้ใดไม่ยินยอม ربกวนบอกกล่าว

¹ ภาชนะโบราณ ลักษณะคล้ายกา ทำจากสำริด มีรูปทรงป้อมเตี้ย มีพวยแหลมเล็ก ยื่นออกมา มีขาตั้ง 3-4 ขา คนโบราณนิยมนำมาใส่สุรา

ลวงหน้า ขอบคุณมาก ขอบคุณมาก!”

รออยู่สักพัก มีหญิงสาวสองสามคนจากสำนักเล็กของโลกบำเพ็ญเพียรระดับล่าง ซ้ำยังขวัญอ่อน วานบิดามารดามอบอกกล่าวเจ้าสำนักหนานกงให้หีบชื่อตนออกจากเทือกก่อน

สวีซวงหลินมองเยี่ยวังซี ยิ้มพลาถามอย่างเกียจคร้าน “เสี่ยวเยี่ยจื่ออยากไปสนุกกับเขาหรือไม่ หากเจ้าอยากไป ข้าจะใช้ลูกไม้เปิดประตูลับให้เจ้า”

“ข้าไม่ไป” เยี่ยวังซีเอ่ย “พ่อบุญธรรม ปรบกว่นท่านบอกเจ้าสำนักสักคำ ให้ถอนชื่อข้าออก”

“จะได้อย่างไร หากโชคดี มีรางวัลตั้งสิบล้านตำลึงทองเชียวนะ”
เยี่ยวังซี “...”

นิสัยของสวีซวงหลินคือรู้ว่าบุตรบุญธรรมมาก เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง มุมปากก็ยกยิ้มร้ายกาจ “เช่นนั้นหากเจ้าไม่ออกไป ข้าจะไปเอง”

“พ่อบุญธรรม...ปีนีท่านอายุสี่สิบกว่าแล้ว...”

“ทำไม ข้ายังดูเยาว์วัย รอข้าไปล่าดวงสามตัวนั้นกลับมาก่อน สามสิบล้านตำลึงทองก็อยู่ในมือแล้ว ไม่คว่ำลาภลอย ฟ้าดินลงทัณฑ์”

สวีซวงหลินคือร้อนทำตามอำเภอใจ มองไม่ออกถึงความเศร้าซึมของบุตรบุญธรรมสักนิด เขาสวมรองเท้า ยิ้มน้อยๆ เดินลี้วไปหาหนานกงหลิว แล้วกระซิบข้างหู คนรอบข้างเพียงคิดว่าเขาจะเอาชื่อของเยี่ยวังซีออกไป คาดว่าเขารักเงินเท่าชีวิต จึงอยากเข้าไปร่วมเล่นด้วย

ไม่นานหนานกงหลิวก็เลือกอาคันตุกะที่จะล่าดวงสามตัวออกมาแล้ว

“เสิ่นเฟิง หลินเซิง ซวีเยียนหราน...”

ผู้อาวุโสซวงหลินยืนอยู่ด้านข้าง รับผิดชอบลากได้มาจากเจ้าสำนักค่อยๆ ขานชื่อทีละคนด้วยท่าทางเนิบช้า “อ้อ? คนนี้ร้ายกาจไม่เบา บุตรรักของสวรรค์ เซวียเหมิง”

ไม่นานเยี่ยวังซีก็ถูกเลือกออกมาจนครบ ยังขาดคนสุดท้าย ผู้อาวุโสซวงหลินหันหน้าหันข้าง ยิ้มตาหยีพลาถามชูมือขึ้น “ยังมีอีกคนคือข้า อายุมากแล้ว โปรดชี้แนะด้วย” หนานกงหลิวรู้นิสัยผู้อาวุโสท่านนี้ดี

จึงไม่ขัดขวาง เพียงยิ้มอย่างจนปัญญา มอบพลัสต์ญญาณให้ทุกคน คนละหนึ่งอัน

“ผู้ล่ากวางได้ ส่งพลัสต์ญญาณเป็นหลักฐาน เมื่อเสียงพลัสต์ญญาณดังขึ้นครบสามครั้ง ก็แสดงว่ากวางภูตสามตัวถูกจับได้แล้ว การล่าจึงสิ้นสุด” หนานกงหลิวกล่าว “ถึงตอนนั้น เราจะต้อนรับการกลับมาของทุกท่านที่สนามประลองเซียวเยวี่ ผู้ชนะรับรางวัลสิบล้านตำลึงทอง”

ทุกคนปรบมือด้วยความคึกคัก ต่างให้กำลังใจคนคุ้นเคยของตนเอง หนานกงหลิวยิ้ม “นอกจากนี้ บุตรข้าขอเพิ่มเงื่อนไขอีกหนึ่งข้อ ผู้ที่ได้อันดับหนึ่ง รับหมาป่าปีศาจสิบตัวเป็นรางวัลนำกลับไป!”

หมาป่าปีศาจ!

สัตว์ภูตล้ำค่าเช่นนี้ ในตลาดมืดแค่ตัวเดียวก็หายากแล้ว นี่ตั้งสิบตัว!

เกิดเสียงฮือฮาขึ้นในตำหนักใหญ่ มีคนอดมิได้ลุกขึ้นมาตะโกนบอกสหายร่วมสำนักที่ถูกเลือก “ศิษย์พี่ พี่ท่านแล้ว! หากท่านได้อันดับหนึ่งกลับไปข้าจะขัดรองเท้าให้ท่านหนึ่งปี!”

เสียงหัวเราะดังสนั่น

มีผู้ฝึกบำเพ็ญหญิงไม่ยอมน้อยหน้า ตะโกนเสียงดัง “ศิษย์พี่ เอาจนะพวกเขาให้ได้ หากท่านชนะ ข้ารับปากจะเป็นคู่นำเพ็ญของท่าน!”

“วา...นี่ช่างประเสริฐนัก ร้ายกาจ ฮ่า ๆ ๆ เซียนกูสำนักใดกัน ร้อนแรงถึงเพียงนี้”

ชั่วขณะนั้น เสียงหัวเราะดังอึงอลภายในโถงซื่อเส่อ ในแนวตาของผู้ที่เดิมไม่ได้ให้ความสนใจต่างเผยความคาดหวัง ยกจอกสุราพลางมองความคึกคักตื่นเต็นนี้

โม่หรานลุกจากที่นั่งท่ามกลางเสียงหัวเราะ เอ่ยกับฉู่หว่านหนึ่ง “อาจารย์ ข้าจะไปสนามล่าสัตว์เป็นเพื่อนเซวียเหมิงก่อน ท่านกินดื่มให้เต็มที่ รอข้ากลับมา”

“ไปเถอะ กำชับเซวียเหมิงด้วย เขามุทะลุเหลือเกิน”

“ขอรับ”

โม่ทรานเดินลงจากตำแหน่งใหญ่สวยหรูที่มีแสงไฟสว่างไสวไปพร้อมกับ
อีกยี่สิบสองคน ฉูหว่านหนึ่งมองตามร่างงดงามเปี่ยมพลังของหนุ่มสาว
จนหายลับไปในความมืด แล้วตีมนารีแดงจนหมดจอก

เขารู้สึกว่ากลับไปยอดเขาสี่อเชิงครั้งนี้ จะมีเงินสร้างถนนศิลาปราณ
วิญญานที่โลกบำเพ็ญเพียรระดับล่าง เขามั่นใจในศิษย์ของเขาเป็นที่สุด
สามสิบล้านตำลึงทองอยู่แค่มือคั่ว

ผู้เยาว์เข้าป่า เพียงพริบตา โม่ทรานไปส่งเซวียเจิ้งยังไม่ทันย้อนกลับมา
บนท้องฟ้าก็มีพลูสีแดงสดดอกแรกระเบิดดังกึกก้องแล้ว นานกงหลิว
จู่ปากด้วยความชื่นชม ปรบมือพลางถอนหายใจ “ร้ายกาจนัก ชาถ์วยนี้
ของข้ายังไม่ทันตีหมด ก็มีคนล่ากวางตัวแรกได้แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นศิษย์
สำนักใด หัวหาญเช่นนี้ น่าเลื่อมใส!”

หลิวชินแห่งหมู่บ้านปั้นถ่านนั่งอยู่ข้างกายนานกงหลิว พอได้ยิน
ก็ลูบเครา เอ๋อเอ๋มๆ “หากทุกท่านในที่นี้สนใจ มีสู้เรามาเติมพันกันดีหรือไม่
ในกลุ่มผู้เยาว์มากพรสวรรค์นี้ ชัยชนะจะตกอยู่ในมือผู้ใด รางวัลห้าหมื่น
ตำลึงทอง ผู้แซ่หลิวออกเอง เพิ่มความสนุกให้เจ้าสำนักนานกง?”

ทุกคนเห็นพ้อง ดังนั้นตัวไม้ที่เขียนชื่อยี่สิบสองแห่งจึงถูกวางบน
โต๊ะยาวที่ปูด้วยผ้าแพรแดง ผู้ที่อยากเติมพันต่างเข้าไปเขียนจำนวนเบี้ย
และลงนามไว้

เซวียเจิ้งยังหันไปพึมพำกับฉูหว่านหนึ่ง “หมู่บ้านปั้นถ่านโยจึงให้
รางวัลห้าหมื่นตำลึงทอง ช่างน้อยนัก หรือเจ้าเฒ่าแซ่หลิวจึนยี่นัก?”

ฉูหว่านหนึ่ง “เติมพันน้อยเอาสนุก เติมพันมากเจ็บตัว”

เซวียเจิ้งยงหัวเราะเหะๆ พลาถามฉูหว่านหนึ่ง “เช่นนั้นเราก็น่าไป
สนุกกันสักหน่อยดีหรือไม่?”

ฉูหว่านหนึ่งมองเขาด้วยสายตาคมปลาบ ไม่เอ๋ออะไร เซวียเจิ้งยง
ถูกเขามองจนขนที่หลังคอลุกเกรียว จึงหดคอเอ่ยว่า “ก็ได้ๆ รู้ว่าท่าน
ไม่ชอบ เช่นนั้น...”

“จะเอาสนุกไปทำไม” ผู้อาวุโสวีเหิงปลดถุงเงิน ตบลงบนโต๊ะ เอ่ย

ด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เดิมพันทั้งที่ เอาให้เจ็บตัวไปเลย”

“...”

เซวียเจิ้งยงเบิกตากว้างจ้องเขาราวกับเห็นผี จากนั้นก็ถาม “เดิมพันเท่าใด”

“สามสิบหมื่น”

“...มากเพียงนั้นเชียว? เสียพนันขึ้นมาจะทำอย่างไร”

“ไม่มีทางเสีย” ฉูหว่านหนิงกล่าว “ท่านต้องการสร้างถนนศิลาปราณวิญญูณมิติไซหรือ รวบรวมเงินให้มากล้นหนอย ก็สามารสรสร้างในหมู่บ้านที่มีพลังชั่วร้ายหนาแน่นเป็นพิเศษเหล่านั้นได้หลายสาย”

“เอาจริงหรือ หากเหมิงเออร์แพ้แล้ว”

“ไม่มีทางแพ้ บุตรชายท่าน ท่านย่อมรู้จักเขาดียิ่งกว่าข้า”

“...”

เห็นเซวียเจิ้งยงยังคงกระวนกระวาย ฉูหว่านหนิงจึงเอ่ยตรงไปตรงมาอย่างยั้ง “หากเสียคิดที่ข้า ชนะท่านเอาไป ไปเถอะ”

บนผ้าแพรแดง ค่อยๆ มีรายชื่อเพิ่มขึ้นจนเต็มหมดแล้ว สำนักเล็ก ๆ ที่เดิมไม่อยากเดิมพัน สุดท้ายก็รู้สึกคันยุบยิบในใจ ลงเงินเดิมพันไปเล็กน้อยเพื่อเสียงโชคเช่นกัน

หนานกงซื้อเห็นแล้วก็รู้สึกสนุก ลูกขึ้นหมายเดิมพันบ้าง ช่งชิวตงเรียกเขาเอาไว้ “ฟูจวิน เหตุใดท่านก็จะไปด้วยเล่า”

“หากชนะได้เงินมา จะซื้อเครื่องประดับให้เจ้า”

ช่งชิวตงไม่พูดอะไรอีก ไบหน้างามนวลผ่องก้มลง เส้นผมดำขลับตกลงมาปรกหน้าผาก ดูเอียงอายและน่าเอ็นดูยิ่งนัก ฉูหว่านหนิงเหลือบไปเห็นเข้าโดยบังเอิญ เห็นฉากหวานชื่นของคู่สามีภรรยาใหม่นี้ก็รู้สึกกระอักกระอ่วน จึงรีบละสายตากลับมา ด้วยเหตุนี้จึงไม่เห็นความกระวนกระวายราวๆ บนใบหน้าช่งชิวตง

หนานกงซื้อยิ้มพลางหยิบพู่กัน เดินอยู่หน้าโต๊ะยาวรอบหนึ่ง ขณะกำลังจะเลือกและเขียนเบี้ยเดิมพันลงไป พลันได้ยินเสียงแหลมเล็กดังขึ้น